

וחמורים נגד המוסר השיפוטי העליון של התנועה, ובהתאם לסעיף הנ"ל להפסיק את חברותם בתנועה עד לפסקהדין הסופי של ביתהדין העליון.

★ ★ ★
לא היו נשיקות

ב ריוק שבוע קודם לכן, ביום השני, התפשטה לרגע אחירה אחרת בחרות, שעה שאנשי ההנהגה ואנשי האופוזיציה החזיקו והושיטו ידיים זה עם זה וזה לזה. ולא סתם אנשים, אלא תמיר וטיאר מצד אחד, ובגין, באדר ובן-אליעזר מן הצד השני.

אולם זה היה עניין של דקות ספורות, אפילו לא של שעות. לקראת סוף ועידת סיעת תכלת-לבן בהסתדרות הכללית, שהתקיימה בבית ליסין בתל-אביב (העולם הזה 1533), הוגדרו מחדש קחי התיחום בין שני המחנות, וכל מחנה התארגן להמשך המאבק. התעידה בחרה מחדש את אריה בן-אליעזר לתפקיד יו"ר הסיעה, והביסה את איש הימין האופוזיציה אברהם טיאר, שהוצג גם הוא כמועמד לאותו התפקיד. התוצאות באחוזים — 60 אחוז לעומת 40 — גרמו שמחת ועוגמת-נפש לאנשי האופוזיציה ולאנשי הימין כאחת.

"בכל זאת הגענו ל-40 אחוזים", ציין בטייק אחד מאנשי המרכזיים של הגוש הימני. "זה מוכיח את עוצמתנו". התשובה של אנשי בגין, שלא פורסמה בגלוי: "ראשית, אנשי האופוזיציה ניהלו לפני ועידת תכלת-לבן תעמולה על רקע ערתי נגדנו, וניצלו לשם כך את מוצאו הצפון-אפריקאי של טיאר. ושנית, אסור בכלל להסיק מסקנות סופיות מתוצאות היציבות בוועידה שציריה נקבעו בזמנו — עוד בטרם גובשה האופוזיציה — עלידי אותם אנשים המהימים היום את הגוש הימני".

אנשי תמיר לא נשארו הסרתי-שובה, סיפרו כי אנשי בגין גייסו צי מכונות וכסף רב בימים שלפני כינוס תכלת-לבן, ואילו הם, העניינים יותר, הסתפקו רק בעבודה צנועה.

פרט אופייני לאחירה ששררה בשבוע בחרות: אנשי הגוש החופשי, שהיו יומי החיובקים והנשיקות בעת הוועידה, במטרה להוכיח קבל עם וצירים את רצונם לשמור על אחדות התנועה, הספיקו במשך השבוע

להתכחש לזאת. "לא היו בכלל נשיקות", סיפרו כעבור ימים ספורים, כשהאחירה חזרה להיות מתוחה.

אנשי בגין, לעומת זאת, נזכרו פתאום כי בפתיחת ועידת תכלת-לבן, ביום הראשון שעבר, לא קמו החיכים תמיר וטיאר על רגליהם, יחד עם המוני צירים אחרים, כי שח"כ באדר הוכיח את ח"כ בגין כהוגה וכיוון הקמתה של סיעה חרותית בהסתדרות הכללית.

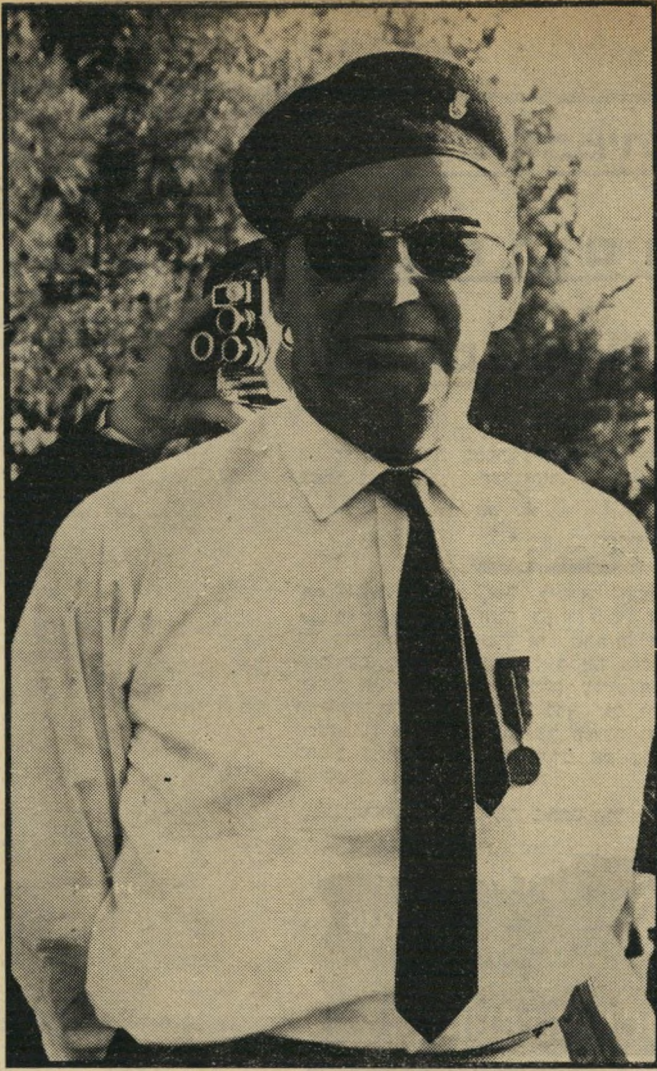
מוחץ לתנועת החרות דמו האירועים לי-קומייה. בתוכה הם הלכו ולבשו אופי טראגי יותר ויותר.

★ ★ ★
תורמים ועסקנים בשכר

ב יום הרביעי שעבר הגיעה תורה של "ההתייעצות העולמית" — זהו הביטוי שהולבש בחרות על הכינוס המיוחד שהתקיים במצודת זאב בתל-אביב, במטרה של הרגע הכמעט-אחרון להציל את התנועה מפילוג.

משתתפי הכינוס: אנשי חרות (הצה"ר) ש' באו מחו"ל, להשתתף במושב היעוד הפועל הציוני בירושלים. יו"ר ההנהלה העולמית של חרות-הצה"ר, גבר גבה קומה והדור בלבבו בשם יוסף קלרמן, זימן את ההתייעצות העולמית עוד לפני חצי שנה. היכף לאחר התפטרותו של בגין מראשות תנועת החרות, אולם מאז הספיקו כבר הרבה רוחות רעות אחרות להשתולל במסדרונות חרות. החרות בגין לכס השלטון כבר לא הייתה הבעיית היחידה.

עשרות המזומנים, האורחים מחו"ל והעסקנים המקומיים, שנועדו להציל את חרות, האזינו במתח לנאוטים בעברית, באנגלית, באידיש ובתערובת של כל השפות האלה גם יחד. כשהסתיימה הישיבה הראשונה של ההתייעצות

תמיר מנהיגי הגוש החופשי האופוזיציוני, בטקס הבאת עצמותיו של מנהיג בית"ר, זאב זיבוטינסקי לקבורה בהר הרצל בירושלים. הלבוש: לבושם של חברי בית חילי האצ"ל.

איש ההנהגה ואחד ממקורביו של מנחם בגין, באחד מרגעי המתח השבוע: אסיר את תרומתו שמואל תמיר.

סייעו שני הצדדים כאחד: מצד תומכי ההנהגה החריף את האחירה יוחנן באדר, בעזרת מאמר בהיום, ואילו מצד הגוש החופשי תרם את תרומתו שמואל תמיר.

מכאן ואילך לא חלם כבר איש על פיוס, או על הרגעה, או על השלמה. בכל צד התחוקו הקיצוניים, והם הם שנתנו את הטון. סימלה את המצב העובדה שבמוצאי שבת, בישיבה השלישית של ההתייעצות העולמית, בכה חלק מן הנואמים. היו אלה איתם נוא מים מחו"ל, שהיו רחוקים מכל הקלחת שי התבשלה בחודשים האחרונים בישראל. לגבי הם סימלה תנועת החרות את התגלמות רעיונות זיבוטינסקי, עליהם חונכו בילדותם ושאותם נשאו בליבותיהם כל השנים.

עבורם היה הקרע אסון נפשי, בעוד שי עבור הישראלים היה כבר בחזקת תופעה צפויה, לא מפתיעה, שלאורה יש לכלכל את הצדדים בצורה שיבטיחו את מירב ההישגים. רק כך ניתן להבין את הביטויים הסרי והתקדים בהם השתמש באדר במאמרו, ואת השימוש שעשה בציטטה מפי תאקטוס, היסטוריון רומאי שחי במאה הראשונה ל-ספירה.

"בהרפס אדמת יישוב לשממת מידבר — הם קוראים לכן, שלום", כתב ההיסטוריון בין האלפיים על הגרמנים. ח"כ חרות ויו"ר המרכז שלה התכונן בביטוי זה ליריבו מן הגוש החופשי.

ועוד: "השתעשעתי בזמנו ברעיון שאכתוב ספר בשם בכוח הזיכרון השחור, על הי-סימאה שהסתננה לתנועתנו הטהורה. אלה שהם היום ראשי האופוזיציה בתנועת החרות היו ברובם מוצאים מקום בספר זה". תשובות אנשי האופוזיציה לא זכי אמנם לפירסום בהיום, אך נלחשו מפה לאוזן בכל סניפיה של תנועת החרות: "בגין הוא דיקטטור!". באדר איבד את שחי משקלו הנפשי: "אנשי בגין עדיין לא יצאו מן המחחרת! הם לא רגילים בכלל לחיים דמרי קראטיים".

תוך כדי הטחת האשמות הדדית, הכריזו נציגי שני המחנות הכרזות זהות, בנוסח "תנועת החרות היא שלנו". ההיסטוריה רבת-הפילוגים של המפלגות הישראליות לימה כבר, כי הכרזות בנוסח זה הן סימן מובהק לפילוג סופי. כך היה בזמנו במפ"ם. כך היה בעבר הקרוב בי מפא"י. כך קרה לפני למעלה משנה במפ"לגה הקומוניסטית. תנועת החרות חיה עתה את ימיה האחרונים כתנועה מאוחדת. הפילוג הוא רק שאלה של זמן.

בן-אליעזר פת העיתונאים בבית-סוקולוב בתל-אביב, בה דובר על הדחת תמיר.

את כל מירצם בפיוס הפלגים. אחרת, יאכרו סיכויי האחרונים לגייס תרומות בחו"ל לטובת מעוזו: הסתדרות העובדים הלאומית. הוא זכר עוד את הפרשה הטריה מלפני

הגרות לחרות

חודש, שהיתה למרבית חברי תנועת החרות בבחינת סוד כמוס: איך הכשיל הרי הור"בין, מוכיר ברית חרות-הצה"ר בדרום-אפריקה, את שליחותו של דוד יוסף, ראש מחלקת ההכשרה של הע"ל, שבא לשם לגייס כספים שוסטאק ידע גם כי הורביץ לא פעל על דעת עצמו, אלא הונחה עלידי מיברק ששלחה אליו מהנהגת חרות.

כך יצא שביום החמישי לפני הצהריים, כשבאי העתונאים המזומנים לאסיפת הגוש החופשי, פגשו בצעיר האופוזיציה עקיבא נוף, שהודיע להם כמתמית: "אסיפת העתונאים שלנו נדחתה".

בערב כונסה ישיבה נוספת של מצילי חרות מחו"ל, אך עיני הלוחכים משני הי-אנפים הופנו משם אל עבר נתניה — עיר הנופש שהיתה ידועה במשך שנים רבות כמעוז של תנועת החרות שאינו ניתן לי-פיצות. כי בנתניה הפך כבר הפילוג מסכנה לי-מציאות. לא רק ששם פעלו שני משרדים תנועתיים, אחד של תומכי ההנהגה ואחד של אנשי האופוזיציה, אלא שליוס המחרת — ליל שבת — הועיד כל צד אסיפה משלו, במקור מות נפרדים. אנשי הגוש החופשי גם החזימו את הבחירות העתידות למוסדות הי-תנועה בעיר.

★ ★ ★
הבוכים והמחשבים

ב לחץ ההתייעצות העולמית נדחפו שני המחנות להסכם בנתניה, שנראה לי-רגע כאילו יצליח לאחות את הקרעים בעיר. הוסכם על קיום בחירות תוך שבועיים, ושני הצדדים יישלו את אסיפותיהם. אולם כמו במיקרים אחרים השבוע, הת-פוצץ ההסכם כעבור שעות ספורות, והגלישה הגדולה לקראת פירוד החלה מחדש. ולכן